

Det forekommer mig derfor at være en fuldkommen nødvendig Consequentens heraf, at — selv affeet fra Spørgsmaalet om Muligheden af en Armeeeenhed — ialtsald enhver Anvendelse af Armeen eller rettere nogen Deel af samme, der ikke er udgaaet fra en fuldstændig fri Williesact af den souveraine danske Konge, men hvorved han som Medlem af det tydske Forbund, for Holsteens og Lauenborgs Vedkommende, kun adlyder en fremmed Willie, betragtes og behandles som et Holsteensk-Lauenborgsk særligt Anliggende; thi ellers er det ikke blot disse Landsdeles Hertug, men Danmarks Konge, som bliver Forbundets Willie underdanig. Det er derfor ikke blot et finantseelt Spørgsmaal — skjøndt det under overordentlige Forhold og fra denne Side kan blive byrdefuldt nok; men det er først og fremmest Spørgsmaalet om at bevare den ældgamle Tradition om en i det europæiske Statsfund anerkjendt, souverain, af al anden Willie uafhængig, dansk Krone. Denne Tradition er hidtil bevaret selv under vanskelige Forhold. Naaget Bevidstheden om det danske Folks Rettigheder og Pligter ikke tidligere har været saa levende, som nu, efter den alvorlige practiske Belæring, som vi have faaet, og ingenlunde har været meest aarvaagen i Statens høieste Sphærer, har man dog med en vis Omfindtlighed vaaget over Kronens Højhedsret, og jeg vil navnlig bede den høitærede Krigsminister at undersøge, om ikke i sin Tid, da det tydske Rige var i Krig med Frankrig, medens Danmark var neutralt, og da Sagen blev ordnet saaledes, at Holsteen skulde afgjøre sin Pligt mod Riget, ikke ved Tropper, men ved Penge, om da ikke den Sum, som hertil anvendtes, er bleven lignet paa Holsteen uden den mindste Forbindelse med Kongeriget. Deri vilde der ligge et meget vigtigt Præcedens, at man selv dengang, da Forholdet var saa løst og uklart, med stor Skynsge har vaaget over de Rettigheder, der knyttede sig til det af det daværende tydske Rige fuldkommen uafhængige danske Rige. Jeg er fuldkommen overbevist om, at den høitærede Krigsminister vil være den sidste Mand i Danmark, der vil række sin Haand til at opgive eller endog blot at fordunkle Danmarks Riges Ret og den danske souveraine Kronens

Uafhængighed. Jeg skal blot bemærke, at havde Sagen foreligget fra først af, troer jeg ikke, at jeg efter den store Vægt, jeg tillægger dette Spørgsmaal, vilde have ladet mig nøie med, at et saadant Forbehold simpelthen blev optaget; jeg vilde have gjort mit Bedste for at faae tilveiebragt en bestemt Udtalelse.

Det er ikke paa nogen Maade min Mening at ville berede Regjeringen den mindste Vanskelighed, ved i paakommende Nødvendigheds-tilfælde at opfylde de Forpligtelser, hvortil den tractatmæssig er bunden, især da jeg paa ingen Maade drifter mig til at misbillige, at den har tiltraadt den Forbundsbeslutning, til hvis Udførelse disse Penge skulde anvendes. Jeg paa-skønner ogsaa, at det saa betimeligt er kommen til Rigsdagen med Sagen, paa en Tid, da Nødvendigheden for en egentlig Botering endnu ikke forelaae, og jeg seer dert et Beviis for Regjeringens bestemte Willie, til ikke at ville unddrage Rigsdagen Noget af dens lovlige Indflydelse paa saa vigtige Spørgsmaal. Men netop derfor forekommer det mig høist nødvendigt, at der i den Henseende var udtalt en alvorlig og bestemt Paastand, og jeg vil altsaa for mit Vedkommende erklære, at jeg vil votere Paragraphen under den Forudsætning, at der ved dette Forbehold forståes en saadan bestemt Paastand om, at denne Post er en særlig holsteensk-lauenborgsk Sag. Jeg skal ikke foregribe de dybtgaaende, og, som jeg frygter, kun altfor vidt sig strækkende Consequentser, der ligge i den her betraadte Bet. Det er Noget, hvorpaa man har været opmærksom længe i Forveien og de sidste Consequentser deraf kunde godt blive, at Danmark synker ned til en tydsk Vasalstat, hvis eneste Frihed, med Hensyn til de store politiske Spørgsmaal, bestaaer dert, at sige Ja til det, hvortil det ellers vilde blive tvunget. Det er for mig en overordentlig betænkelig Sag. Vel er det sandsynligt, at, hvis de Tropper, om hvis Krigsberedskab her er Spørgsmaal, virkelig vilde blive anvendte, dette da vil ske i en saadan Retning, som vi, hvis vi ikke skulde kunne holde Neutraliteten, selv vilde slutte os til. Der mangler blot, at det tydske Contingent skulde blive brugt imod Besten paa samme Tid, som Danmark enten var neutralt eller allieret med Be-